

סמ"ר הררי גיל (גילי)

2146560

בן מתילדה ועבדו

נולד ב- י"ג אדר תשי"ג 28.2.1953

התגייס לצה"ל בנובמבר 1971

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ד תשרי תשל"ד 20.10.1973

בקרוב על מזרעת בית-ג'אן.

הררי גיל,

גיל (גילי), בן מתילדה (מולי) ועבדו (אדוארד), נולד ביום י"ג באדר תשי"ג (28.2.1953) בקהיר שבמצרים ועלה ארצה עם משפחתו בשנת תשי"ז (1957). הוא למד בבית-הספר היסודי על-סם גורדון בחולון ובבית-הספר תל-נורדאו בתל-אביב. אחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון בקבוצת חולדה. גיל היה תלמיד טוב ומתמיד, והיה אהוב על מוריו על שחתייחס ללימודים ברצינות ובכבוד ראש. הוא היה חובב ספורט ונמנה עם חברי נבחרת הכדורסל של הפועל חולדה, אך היה גם נלהב למשחק הכדורגל, וידע בעל-פה מאות שיאים והישגים בתחום הספורט. הוא אהב לחזות בסרטי קולנוע והרבה לקרוא ספרים בתחומים רבים. את זמנו הפנוי הקדיש להאזנה למוסיקה, לשירים ובמיוחד לשירי להקת "כוורת". גיל ניהן בזיכרון מצוין, ובזיכרוננו אצל פרטי-פרטים בתחומים שונים. הוא ידע לקטור שיחה עם אנשים רבים בעניינים שונים, ודבריו היו ערוכים בחיגיון ובטעם. כך רכש לו חברים וידידים, שאהבו לארח לו חברה, והוא גמל להם בעזרה רבה, בעצה ובמעשה. הוא היה נעים הליכות והצטיין באורך-רוח ובסבלנות מרובה. לכל אדם ידע לפנות באדיבות ובנימוס, מקפיד שלא לפגוע בו ולא להכעיסו. הוא לא היה בדרן ואהב את הפשטות, אך במעשיו שקד על הדייקנות. כל מלאכה שעשה, עשה באמונה ובקפידה מרובה. היה לו חוש הומור דק ושנון; הוא אהב להתלוצץ וידע לומר דברי בדיחות בזמן הנכון ובמקום המתאים.

גיל גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1971. תחילה ביקש להתנדב לשרת בקומנדו הימי, אך הוצב לחטיבת "גולני". בסירוגנות היה חניך מצטיין ולאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים. הוא היה סמל מחלקה מצוין, אחראי ומסור לתפקידו, ומחלקתו הייתה המחלקה הממושמעת והמאורגנת ביותר בסלוגה. הוא לא הקפיד על גינוני משמעת אך דרש ביצוע מדויק, היה אהוב מאוד על פקודיו והיה להם חבר ואיש סוד. הוא נמנה עם חברי נבחרת הכדורסל שהשתתפה באליפות צה"ל. בעבור חלקו בפעילות מבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים נשלח עם אנשי יחידתו לחזית ברמת הגולן. ביום כ"ד בתשרי תשל"ד (20.10.1973) נפל גיל בקרב ליד מזרעת-בית-ג'אן. בהפגזה פתאומית פגע טיל בראשו והוא נהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו אב, אם ואח. לאחר גופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "גיל ז"ל נלחם במי שיודע למען מה הוא נלחם - באומץ, בגבורה, במסירות ובקרבנה".

קבוצת פקודות לפני העלייה לקרב

מזרעת בית-ג'אן- המקום בו נפל גיל

הקרב

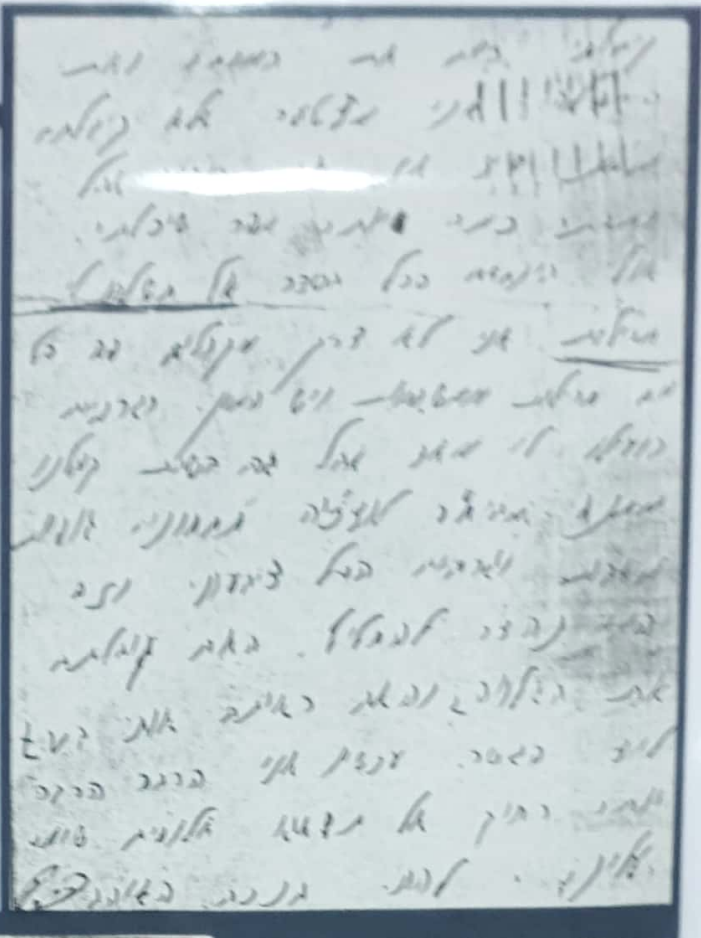
פינוי פצועים במהלך הקרב

2-20-11

Scanned with CamScanner

כותבים לזכרו של גיל

אהלים (ז"ל)
 במשך ימי שש היה חבר של בולס
 היה חבר החברה ומליץ היה קול
 נבון הנעלם ספורטיביות
 את לרבותים כאלו ואלו נכחו אולם
 מצאריה במלחמה
 שלום. חיים אהלי

11/12/16 21322 1222

ה'ה סה

[illegible]

1/1/10

2/1/15

24/11/11

25/6/24

12/7 120 31221

20 41

על קולו ה' 28 אפריל 1953 גמלים באר
 קריר ימים 1957 על עם ב' המשפחה אולד
 א' ליאזיו החל גמ' אובון בחולון והמשך גמ'
 גמ' נובלי גמ' א' ליאזיו הישכן על דגם
 בקימול חלוצים שם הישכן בצורה נכונה
 א' מציא מחלוצים א' עליו מאלו, הוא ארצ
 דגם למצא אור ופיה מנוחה, א' חיה טכניקה
 מציאן יחמו נכח, למחלוצים א' מחלוצים א'
 שבה א' למחלוצים א' למחלוצים א' א' א' א'
 חות שם א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 החמ' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 שם א' חמ' א' א' א' א' א' א' א' א'
 א' א' א' א' א' א' א' א' א'

שכול ויתמות. תוגה ויגון. ביתנו הקבוצתי כאבל כבד.

שלשה למלחמה יצאו ובבלימת האויב נפלו.

צביקה ורובקה וגיל – על גדות התעלה וברמת הגולן

את חייהם הצעירים מסרו. אל מיכה מגבעת התחמושת הצטרפו...

זעזוע עמוק עובר על כולנו. וכעומק הזעזוע – כן אי-הרצון

להשלים איתו. כיצד זה נחיה בלי צביקה, בלי רובקה ובלי גיל?

והטראגי בדבר – אין האונים. "אין ביטוי", "מעצור חונק",

"המלים נקטעות ואינן זורמות", "והרי כל כך הרבה יש לי לומר

על חברי הקרובים – אך אינני יכול, אינני יכול"... "ואיך אראה

פני בפני אם ואישה, בפני היחתיים הקטנים ובפני האחיות" ואיך ואיך...

סליחה – על שנשארנו בחיים.

צביקה ורובקה וגיל! בכל מקום בקבוצה, בכל פינה במשק אנו

ממשיכים לחוש אתכם, את קיומכם, את מעשיכם, את עבודתכם...

אנו שומעים את צחוקכם הרם, את שירתכם החופשית, את צעדיכם

בשביל...

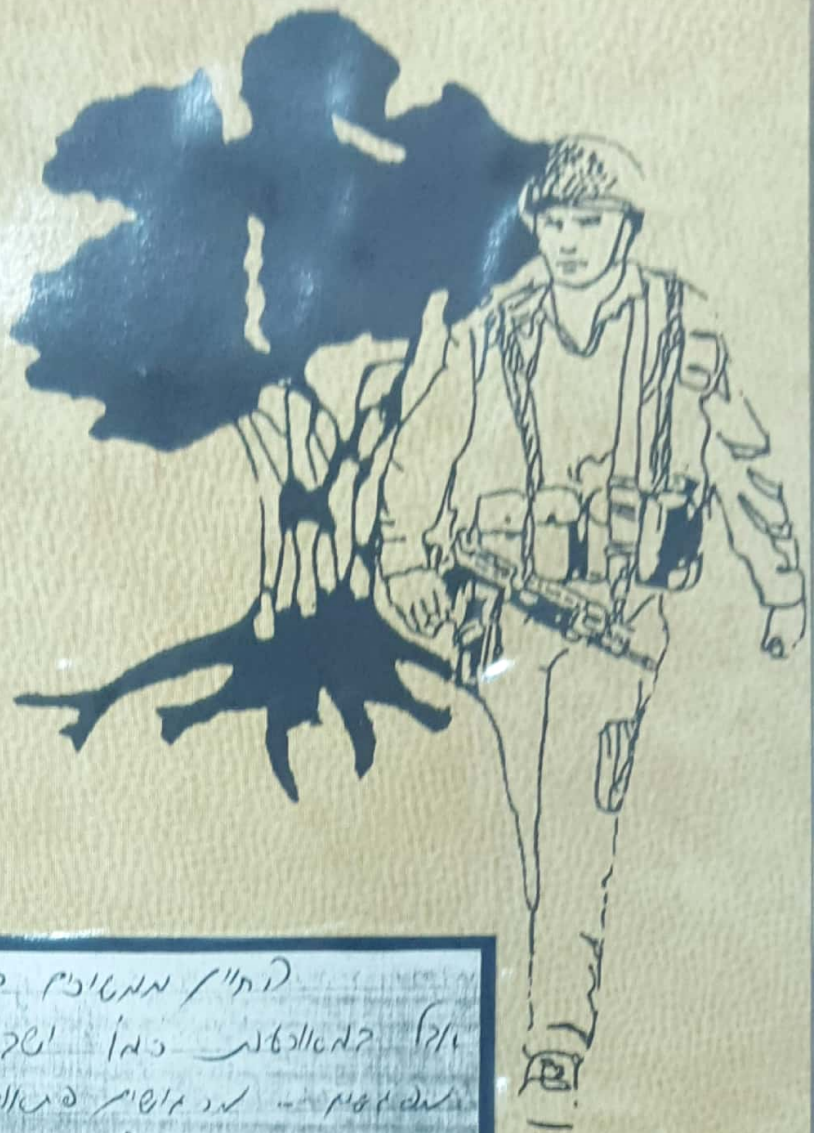
אך, למה זה איננו רואים אתכם, את פניכם הקורנים מאושר, את

שובבותכם הילדותית, הי, אתם בני העשרים? אייכם, אייכם?...

בלבנו אתם – תמיד, צביקה ורובקה וגיל...

לונס.

[illegible]

[illegible][illegible]

~~22/11/25~~
19/11/25

20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854.

have been
in the
middle

2004

2000

2003 12 23 44 10601 51/6

1. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 2. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 3. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 4. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 5. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 6. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 7. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 8. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 9. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל
 10. התאחדות העובדים הקטנים בארץ ישראל

2011/12/13 11:00

Time	Location	Notes
10:00	1000	1000
10:10	1000	1000
10:20	1000	1000
10:30	1000	1000
10:40	1000	1000
10:50	1000	1000
11:00	1000	1000
11:10	1000	1000
11:20	1000	1000
11:30	1000	1000
11:40	1000	1000
11:50	1000	1000
12:00	1000	1000
12:10	1000	1000
12:20	1000	1000
12:30	1000	1000
12:40	1000	1000
12:50	1000	1000
13:00	1000	1000
13:10	1000	1000
13:20	1000	1000
13:30	1000	1000
13:40	1000	1000
13:50	1000	1000
14:00	1000	1000
14:10	1000	1000
14:20	1000	1000
14:30	1000	1000
14:40	1000	1000
14:50	1000	1000
15:00	1000	1000
15:10	1000	1000
15:20	1000	1000
15:30	1000	1000
15:40	1000	1000
15:50	1000	1000
16:00	1000	1000
16:10	1000	1000
16:20	1000	1000
16:30	1000	1000
16:40	1000	1000
16:50	1000	1000
17:00	1000	1000
17:10	1000	1000
17:20	1000	1000
17:30	1000	1000
17:40	1000	1000
17:50	1000	1000
18:00	1000	1000
18:10	1000	1000
18:20	1000	1000
18:30	1000	1000
18:40	1000	1000
18:50	1000	1000
19:00	1000	1000
19:10	1000	1000
19:20	1000	1000
19:30	1000	1000
19:40	1000	1000
19:50	1000	1000
20:00	1000	1000
20:10	1000	1000
20:20	1000	1000
20:30	1000	1000
20:40	1000	1000
20:50	1000	1000
21:00	1000	1000
21:10	1000	1000
21:20	1000	1000
21:30	1000	1000
21:40	1000	1000
21:50	1000	1000
22:00	1000	1000
22:10	1000	1000
22:20	1000	1000
22:30	1000	1000
22:40	1000	1000
22:50	1000	1000
23:00	1000	1000
23:10	1000	1000
23:20	1000	1000
23:30	1000	1000
23:40	1000	1000
23:50	1000	1000
00:00	1000	1000

ה'תש"ח - א' תשרי

$\frac{1}{2} \times 10^6$

[illegible]

Handwritten notes:

- Handwritten numbers: 1000, 1000, 1000
- Handwritten text: "Handwritten notes"

המחיר 14500

113721 1000 1111 1111

2160635

אכן היה זה גיל

אם קיים היה סכל לגיל, הרי היה זה גיל הררי.
הבחור היה "כלה עציב", וגם כשסכל וקיסר עשה זאת, עם חיוך וסגנון כזה, שלעולם לא ידעה אם הוא מחכוך ברצינות.

בשני מקרים אהבתי במיוחד לראות את גיל: כשהיינו חוזים בסלביזיה במשחקי הליגה האנגלית, היה מתאר את המשחק ומתקן את הקריין אם לא ציין את השמות נכון. גיל הכיר את כל הליגה האנגלית באופן אישי, ותוך כדי משחק היה מזכיר משחקים נוספים ומציין דקות ההבקעה, וכמובן מי הבקיע.

המלים האחרונות ששמעתי מפיו היו כחצי שעה לפני מותו, כשחזר לאחר שהתהפך עם משאית. שאלתי אותו איך הוא מסתדר בלי עתון ספורט כל בוקר. והוא הרגיע אותי, כי אמו וחברתו מציפים אותו באינפורמציה שהן קולטות מחנות רדיו זרות ובעתונות חוץ.

כאשר היו נשמעים צלילי להקת- "כוורת", ולא חשוב מאיזה טווח, היה גיל חופס סרנדיסטור, ממסיד אותו לאוזן ומנתק מגע עם העולם.

הרבה מחברי נפלו, ובודאי אזכור את כולם, אבל אין לי ספק שבכל פעם שאשמע את הצלילים הראשונים של שירי להקת-כוורת - מיד אזכור את גיל.

גיל הלך מאתנו בצורה כה פתאומית ומכאיבה. הוא היה ההרוג הראשון בפלוגה, וסבורני שעד היום לא כולם עכלו את העובדה, שאותו גיל "בלתי עציב" אינו מתייך יותר.

גיל הלך מאתנו ולא ישוב יותר, אך דמותו החביבה השאר אתנו לנצח.

אילן פרישמן

ג י ל

את גיל ז"ל אני מכיר למעלה משנה. הוא היה סמל-מחלקה שלי בגדוד, ומ"כ בסירונות.

גיל היה גם חבר, גם חייל, גם מפקד. כולם העריצו אותו. וכולנו אהבנו אותו. כמו כל הצעירים, הוא אהב ספורט, ובמיוחד - כדורגל. הוא לחם אתנו והעלה לנו את המוראל. עד שיום אחד, באמצע המלחמה, הופגזו קשה וגיל נהרג, וכה נלקח מאתנו החבר הטוב, החייל והמפקד שלנו.

מאיר אלבז

ג י ל

תקופת חיים ארוכה חייתי יחד עם גיל, משך שנה שלמה, 365 ימים, כשכל יום שונה מקודמו.

מחצית השנה האחרונה היה גיל סמל במחלקה שלי. תחילה היינו יחד באותה פלוגה, חינוכנו יחד דור של לוחמים חדישים ב"גולני", ויחד אתם הגענו לגדוד 51, שם קיבל גיל את הסמכות להיות סמל במחלקתי.

כבר בימים הראשונים לעבודתו אחי, הכרתי אותו יותר מכל אדם אחר. הוא חשף את דמותו כמלוא רוב-גווניותו, תמיד מצא נושאים לסיחה, הירבה לדבר ואנו שמענו אותו ואהבנו לשמוע ממנו על כל נושא שבעולם. הוא התמצא בכל, החל מעולם הספורט ועד לעולם הקולנוע.

ישנה דעה בצה"ל, שסמל-מחלקה צריך להיות קטוח, כדי שימלא את תפקידו היטב. אצל גיל הדבר לא תפס. הוא היה יחד עם הוויילים ולא שמר על מרחק בינו לבינים, צחק איתם, בילה באוהליהם, השתעשע עם פיקודיו. כל חיילי המחלקה אהבו אותו, ואף שאר חברי הפלוגה לא הסתירו אהדתם אליו.

מחלקה מאורגנת ומגובשת - היתה מחלקתו של גיל, הטובה בפלוגה. כל ביצוע של אימונים, כל מסע, כל אירוע אחר - בכל אלה היתה המחלקה שלו ראשונה, והרבה בשל גיל, במורל, בדחף שהוא הכניס בוויילים שכולם נשמעו לו, בלי שיצטרך לתת פקודות. הוא היה מנהיגם הטבעי. לא היה צורך בדרגת הסמל שענד על השרוול - החיילים עשו כל מה שביקש, ללא עוררין. וכשעשו מסיבה אחת רגילה, גיל דאג למחלקתו. כל הבעיות היו נפתרות דרכו, אם בעיות אפסנאות, שצריך להביא לחיילים את הבגדים הטובים ביותר והציוד התקין, או כשדה - הדאגה שהמחלקה שלו תאכל ראשונה בפלוגה את האוכל החם ולא תצטרך להמתין עד שכל הפלוגה תגמור לעבור ליד החלוקה. ואכן, תמיד המחלקה אכלה ראשונה.

החיילים היו פונים אליו גם בבעיות אישיות, כגון: יציאה הביתה, והוא היה בא אלי ומצליח לשכנע אותי, או את המ"פ שמגיעה לחייל פלוני יציאה הביתה. ואין פלא שהחיילים אהבו אותו, ואף העריצו אותו מאוד.

גיל אהב את מחלקתו ודאג תמיד שהמורל יהיה גבוה. לא פעם, לאחר שסיימנו בהצלחה מסע ריצה או תרגיל טוב - הוא היה אוסף את כל החיילים סביבו, איש מחבק את רעהו, והוא במרכז המעגל וצועק כמלוא גרונו: "כייפ מחלקה ג'", וכולם מחזיקים אחריו וצועקים - "היי הופ", "או מי צועד תמיד בראש", וכל המחלקה עונה אחריו "מחלקה מס' שלוש"...

בנופש שהיה לנו בבית גולדמינץ שבנתניה לאחר אסון הקיץ שוניה ברמה, הוא עשה דבר מיוחד: הגיעה תזמורת בערב, ולא היו מספיק בנות לריקודים. גיל לקח את כל המחלקה למרכז ליד הבמה, והוא הרקיד אותם והם רקדו כמו

לחבר'ה אח כל הדרוש להם מקריה-מסונה. הוא עשה רשימה וקנה לכל אחד את מכונקו. באספקה שאתה יצאנו לעבר הפלוגה, לקח את כל הציד. למרבה הצער, המשאית בה נסע גיל התהפכה על צדה לחור החללה. הוא יצא מזה עם סבר קלה כרגיל, אך מה שכאב לו זה הציד שקנה להייליס, ושאי אפשר למצוא אותו עקב התחבירה. למחרת כשהזכרנו ביום, הוא אסף את כל הציד וחזר לגבעה החשופה, שם היו גם זקוקים לו, וחילק לאנשים את המצרכים שקנה.

גיל נותר עוד יום אחד על גבעה זו, כשלמחרת הייתה הפגזה כבדה והוא ישב בעמדתו וקרא עמו, כשאת מרסיסי הפגזים הראשונים פגע בראשו. הוא נהרג בו במקום.

גלגל החיים הרושע המגדון, המלא אור, צחוק ואהבה - נעצר באמצע. גיל איננו. העולם והחיים בו ממשיכים להתקיים, אך לנו חסרה הרוח החיה היקרה, המשתחו, המעודדת והמלאה חיים של יקירנו גיל. איך אפשר להתבונן במחלקה מס' שלוש ללא גיל...?

זכרו יהיה נצור בקרבנו לעד.

מ"ס המחלקה

לזכרו של גיל

ביום שהודיעו לנו על נפילתו של גיל בקרבנות - קיבלנו אנו, בנות ביחתי, גלויה ממנו. אומרים שיש חיים גם אחרי המוות. לכן הייתי רוצה לענות לו במעין מכתב-תשובה.

אתה זוכר, גיל, איך בשעורי המספרות תמיד היית נהנה מהביטוי: "המתאה הקוסמית"? זה היה מין ביטוי כזה חדש, בומבסטי, שאפשר היה לצעוק אותו בקול, או סתם לשרבב אותו לאיזה ויכוח, ואז לפרוץ בצחוק. למעשה, הרבה הוא לא אמר לנו, הבנו מה זה, אבל זה הכל.

ועכשיו, עכשיו פתאום אתה הוא חלק מהמתאה הקוסמית. עכשיו אנחנו צריכים לבכות ולשאול, למה, בעצם, צריך שיקרה כך בעולם בו אנחנו חיים.

אני מתארת לעצמי איך היית חוזר אחרי המלחמה. כזה גבוה, תמיד, לבטח עוד יותר "שחית" מאשר היית תמיד. היית רדאי מרגיע אותנו ואומר: - "שטויות, בנות, הכל יעבור בשלום".

אני חושבת עליך כעת ונזכרת סתם בכל מיני ארועים. למשל, כשנאת בפעם הראשונה לחולדה והיית כזה ביישן, עד שהבנים היו צריכים להתערב אחר, כדי שתזמין מספר מסויים של בנות לריקוד.

שדים, כשהוא נמרכז המעגל שנוצר באופן טבעי מבינו, והוא רק יפה מכול... ומסרנו החיילים להביע חזותם לסמל שלהם היקר והאובד - הם שרו וצעקו: גיל! גיל! גיל! והוא אהב לשמוע זאת וזה היה פגיע לו.

פעם אחת, כשהיננו בקו עזה, במעילות מסוימת, שגיל היה קשור בה, היו מספר חיילים שקשקשו במשיירי הקשר שלא לצורך. רציחי לרעה מי היו החיילים הללו, לכן כשהורו לאחר הפעילות, אספתי אותם ואמרתי להם שהם לא נכנסים פנימה עד שיהיו אדע את שמות המפלעים במשיירים. החיילים לא נכנסו פנימה, וגיל שיכול היה להיכנס עקב מסכתו כסמל - נשאר יחד אדם והחל להרים להם את המורל שהיה ירד, כאתר וכעסתי עליהם מאוד. לא עבר זמן רב והחיילים החלו לפצוח בשיר, ולאחר מכן לרוץ כשגיל פובריל בראש סביב סביב. הם ביילו את הזמן נהדר, ורק גיל יכול היה לעשות להם זאת. עד היום אינני יודע את שמות החיילים שקשקשו במשיירים - - -

גיל אהב לספר לי מה הוא עושה בחופשה שלו. הוא אהב לבלות ולא חסר בכסף. הייתה לו חברה והוא אהב להיות אהה. לא פעם סיפר לי מה רבים געגועיו אליה. "מי יתן והייתי אהה" היה אומר, אך מיד מתרגל לעונדת היותו חייל, ומעלה חיוך על שפתיו.

פעם אחת הוא איתר לחזור מחופשתו וקיבל עונש ריתוח שבח. אבל באותה שבת היה במשק משחק כדורסל לזכר חבר שנפל בצו"ל, והוא היה צריך לשחק. "יירדייה", אמר לי, "אני חייב לצאת, זה לזכר חבר שנפל". לא יכולתי לעזור לו, והוא החליט לעזור לעצמו, ובשבט יצא, שיתק את המשחק שלמענו יצא וחזר באותו יום, איש לא הרגיש במעשה הנעלה שהוא עשה...?

במלחמה זו ישבנו בימים הראשונים באפס מעשה ליד ראש-פינה. החלטתי להוציא את המחלקה לשעור ספורט מלווה במשתתפים. גיל ארגן את החבר'ה ויצאנו לשעור. לפתע באו חיילים אחרים ממחלקות אחרות שרצו להצטרף אלינו. גיל פטר אותם מעלינו באומרו "למחלקה שלוש מצטרפים רק לאחר שדשרת בוחננים קשה". עד כמה היה גאה במחלקתו, מוכיח הדבר הזה.

גיל היה עדיין נפשו. הוא לא אהב שישעטו עליו, וברגע שכעסו - הוא לקח זאת ללב ולחבא מנע זאת. ובאמת, לא קרה כמעט אף פעם שכעסו עליו ממש, ברצינות. בתור מ"ס שלו הייתי מעביר לו הוראות ודברים שיש לבצע עם המחלקה. "חשובים", הייתי אומר לו. "לא, אין צורך, אני אזכור". בהתחלה לא האמנתי שאין הוא יבצע את כל מה שאמרתי. "אין הוא יזכור" אמרתי בלבי. אבל למרבה הפלא - הוא ביצע תמיד את כל מה שאמרתי לו ועל הצד הטוב ביותר. היה לו זכרון עצום, ממש פלא. לא פעם התייצתי אותו בקשר לחיילים ובכל מיני נושאים, והצגתי לו כי כה משכנעת, בה נכונות, שתמיד קיבלתי אותו ורן הוכיחו את עצמן.

הפלוגה ישה בימי המלחמה האחרונים על גבעה ליד בית-ג'אן. הגבעה הייתה חשופה ומסולעת. האספקה הייתה מגיעה פעם ביום. גיל החליט לקנות

אני זוכרת איך בסיולים השנתיים היינו נותנים לך לאכול את כל התירס. או איך שאבא שלי ז"ל היה מחפץ מזכרון המפליא, שהבטא במיוחד בשעורי התנ"ך, ואני כבר לא מדברת על הספורט.

אני רואה אותך עומד מולי לבוש בגדי-עבודה ומתווכח בהתלהבות ובנפנוף זרועות כמה שהעבודה שלכם, בנים, יצרנית היא, ואילו שלנו, הבנות, לא שווה.

אולם נדמה לי שהתכונה שאותה אהבתי ביותר אצלך - הייתה החביבות. תמיד רץ לכולם לשאול בשלומם, תמיד משתדל לספר טוב ושוב אותך בדיחות, כדי שכולם יסמכו וייהנו.

בסירוגנות שלך, ובמלחמה - אתה היית הבן הראשון ששלח לנו מכתב. וגם אם היית לפעמים רב עם מישהו - תמיד היית יודע כיצד להחפיש אתו באיזו מין אלגנטיות.

כן, גילו יקירנו (כך כתבתי לך באחד המכתבים, שבטח כבר לא הספקת לקבלו) תמיד רצית שנאהב אותך ונזכור אותך, ולא נותר לי אלא להבטיח לך שאכן זאת נעשה.

מילכה

על גיל

הכרתי את גיל עוד לפני בואו לחולדה, כי למדנו יחד בבית הספר העממי בחל-אביב, אך מיבן, שמיטב הקשרים נרקמו בינינו בחולדה.

בניגוד לאחרים, אני הכרתי את גיל כאדם סגור בנפשו. הוא לא הירבה לספר על רגשותיו ועל עצמו. לפני שנחיים, בזמן הגיוס לצבא, רצינו שנינו לשרת באותה יחידה, אבל יצא שהוא רצה להתגייס לגולני. לא מעט ניסיתי להניעו מללכת לגולני. רציתי שיחגיים כמוני, לצנחנים. הגורל לא שיחק לו, ודוקא בחטיבה זו נפל.

את הצבא לא אהב במיוחד, אך הייתה לו גאווה היחידה שלו. הוא אהב לספר על ארועי הספורט בחטיבה, על ההרגלים הגדודיים, וכו' ואהב שיאזינו לו. כל הרעש שהקים סביבו בחקליטים ובשירים - היה נדמה לי רק חיפוי לאישיותו הסגורה.

כשאני נזכר בגיל, אינני יכול לעכל את מוחו, הדמעות פורצות וגולשות מעיני. קשה לי כעת לתאר לעצמי משחק כדורגל בלי גיל, או ישיבה בצוותא ושמיעה חקליטים - בלעדיו. נשאר חלל ריק, ואין למלא אותו. נדמה לי שאין עוד אחד מבני כיתחנו שהכיר את גיל כמוני, מילדות ועד בגרות.

אינני יודע איך לסיים את הרשימה על גיל. אני בסוף ומשוכנע שגיל היה אמיץ בקרב. אני משוכנע שלחם טוב. הוא לא היה בין החזקים, תמיד רק וצנום ולא חזק פיזית, אך אין ספק טברוחו - הוא היה מהחזקים. וכך אזכור אותו תמיד.

יוסי תבור

נזכור ולא נשכח

קשה לי להשלים עם העובדה שרק לפני כמה ימים היה אתנו גיל, וכעת איננו כבר. כאילו חלק גדול מנוף החברה שלנו שאלה השתייך - נעקר מתוכנו. ודוקא לגיל זה קרה, לאותו עם החיוך והתמיד על פניו, שהיינו רגילים לשטוע טמנו תמיד סיפורים ומאורעות מחיי הספורט בארץ ובעולם, ותמיד עם החדשות הטובות, ולפתע - החדשות האיומות ביותר...

כשהגיע גיל לחולדה, היה בהתחלה ביישן גדול, אך לאס לאס ובביטחה - הוא התרגל לחברה שלנו, ולמרות שבא מחברה עירונית, - סיגל לעצמו לחיות בקיבוץ, בחברת הילדים שלנו. הוא היה בבית הספר תמיד הרוח החיה, היה אוהב בעיקר את שעורי ההתעמלות, שם הוכיח שהוא עולה על כולם, ובעיקר במשחקי ספורט, כדורגל, שזה היה המקצוע שלו, שאותו הוא ידע על בוריו.

גיל הוכיח את עצמו גם בעבודה, אף פעם לא התבטל, תמיד היה מוכן לעבוד, אפילו שעות נוספות, רק אם ביקשו זאת ממנו. וגם כשהיה בא הביחה לחופשת שבת הנה, תמיד סיפר על הצבא והיה שמח בחלקו, ולא ראית טיפת עצב על פניו. כי זה היה עולמו, וכשמו - כך היה.

נזכור ולא נשכח את גיל שנקסף בדמי ימיו במלחמה אכזרית זו.

יהיה זכרו ברוך ועמור אתנו.

יוסי מרדר

ג י ל

גיל הגיע לחולדה עם חיוך על הפנים, ותחילת דבריו - בענייני ספורט היו. כך הוא הגיע וכך הוא היה עד סוף ימיו. ברור שהזכרון הטוב ביותר קשור לימיו האחרונים של גיל. כל ביקור שלו כאן היה מלווה בהמוץ וחיובים, כל סיפור היה כאילו מצחיק, ובסופו של דבר הגיעו הדברים לשאלות ודברים בקשר לספורט.

כטבאחי בחופשה למשק, רצה לקראתי חגיגה, גרונה היה חנוך סתמגוש
כשאמרה אח המלה: "גילי... הננתי הכל. עזבה בלי לומר לנו "שלום", בלי
לאפשר לומר "אחה זוכר ש...", או, "כשה ייגמר וניפגש, אז..."

אני לא מוכן לעבור על זה בשתיקה. יש לי חשק לומר זאת לכולם, שכל
העולם יידע... שהיה נקמה שלא נודעה כמות... גיל, אולי עזבה אחתנו פיזית,
אבל נשארה בנו לחסדי. השארה אחריך זכרונות, המעלים חיוך חנוך בדמעות
ומעוות מכאב. כשניפגש אחרי הכל, אחה לא חשב אחנו, אבל הזכרונות יספרו
אח אשר עברה כיחתנו ואת חלקך בעבר זה. עמדתו ובכיתי כילד ליד דלת חדרך,
כשידעתי שלא תפתח אותה יותר...

גיל, לא נשכח אותך ונישאת את שמך לעד, כי הוא קדוש ככל. שמך אומר
הכל, גיל.

דני ריבלין

ג י ל

קשה לי לכתוב על גיל. שכן, כמו צביקה, אך ילדים אחס והנה אומרים
לי - אינס. והרי אני שואל מדוע? מדוע כל כך צעירים וכבר אינס? וחשובה
אין. עולם ומלואו עמד בפניכם, והנה לא תמשיכו בו. לפעמים עוברות בי
מחשבות, כירומומים, חששות - מדוע לא אני? מדוע אחס? מיהו הקובע?

גיל, העליז, עם החיוך הכמעט-חמיד, לא יחייך עוד. כמה כואב, כמה
קשה לי להביע זאת, ועוד בכתיב. ובימים אלה, כאשר אין אנו יודעים מתי זה
יפסק, מתי יחדרו ימים לחיקונם, בימים אלה, כאשר ממשיכים לישול
בחורים צעירים, או בעלי משפחות. ושואל אני - באיזה עולם מפלצתי
אנו חיים? מדוע ההרג ההדדי הזה בנינו לבין שנינו? עד מתי זה ימשך כך?
והעולם ממשיך לחיות, והאנשים ממשיכים לחיות, וכאילו לא קרה כלום. באמת?
הלב כואב ודואב, ומה נותר לנו אחרי הנופלס? נותרו רק הדברים לאומרים,
נותרו הזכרונות, נותרו המחשבות המבולבלות. והרי אחה גיל, וחבריר צביקה,
ורובקה, ועוד רבים רבים - לא חודעו יותר, לא חחושו ולא חשתפו אחי ואחנו
במחשבותינו.

נזכור אח מעשיהם של הנופלים, ולאורם נלך. ויישאו רק הזכרונות
הטובים מהם, ונזכור שאחם, כל הנופלים במערכות המלחמה - בזכות חייכם
הצעירים שהוקדו - אנו הממשיכים לחיות ולקוות. ואולי באמת נקווה שמלחמה
זו הייתה האחרונה, כי בסופו של דבר יבוא השלום המיוחל, ואז נדע שבזכותכם,
בזכות בחורים כמוכם - קרה הדבר וישראל חשכון לבטח.

ישעיהו ר.

לביט המפר שלנו הגיע במחילת החינוך. אח ה"שנעון" שלי לספורט,
וביחוד לכדורגל, ועוד יותר - להפועל-הל-אבי - ידעו כולם. ואני זוכרת,
כמה פעמים היה בא לסורה, או אף היה מגיע למנהל בית-הספר, עם איזה סיפור
שקרה בשני במשפחה, כדי שיוכל לצאת הביתה, והיה ברור שיש באותו יום משחק
של הפועל הל-אבי. הכדורגל היה ממש דמיוני: בחדרו היו תמונות כדורגלנים,
כוכב ספורט עם כדורגל. היה בעל יידע לא נורמלי בכל סיני ארועי ספורט,
ואף סכל השגים הקורדטות.

גיל אהב גם מוסיקה, ואף אהב את כל הקטור בכך: במסיבות ובריקודים -
לא היה מבה לרקוד, אך חסיד דאג שלא חסר המוסיקה לריקודים. גיל אהב
במיוחד את שירי של אריק איינשטיין, שבו מוזכרת השורה: "הפועל ח"א שוב
מפסיד, למה, למה... והלמה-למה הזה היה בשבילי כאילו זה היה רק לפני
רגע, כאשר היה מתחיל מאומם לקרוד ומשם להשתולל ולצעוק מלים אלה: למה...
למה... וכו', אחרי כל הפסד של הפועל ח"א שהיה שומע עליו ברדיו, ולאחר
השיר, היה מתחיל להסביר, לנחם, להתנחם.

נראה שגיל לא החלה במיוחד מהבוא. היה מגיע הנה, ומיד כאילו פורק
כל קול. היה פושט את המדים, פורע את שער, כדי שיראה אור יותר, עונד
על חזהו איזו שרשרת, ומארגן מוסיקה. המוסיקה מחדרו הייתה מרקעה שחקים,
וחיכך ידעו כל החבר'ה שגיל בא, ואז היו באים ומתקצבים כמה מצעירי המשק,
מסמרים לשמיעה המוסיקה, רואים את החיוכים של גיל, שומעים סיפוריו,
מדברים ומחנים.

לגיל היה קשר חזק למשק, קשר מיוחד במינו. עם כל הטוב שהעניק לו
ב"ח הוריו, ראה בחוליה ביח, ובכל יציאה מהבית - היה מבקש גם כאלו. וכך
גם בזמן המלחמה. מהמלחמה, כחם בדרך כלל באופטימיזם, ואצלו הכל היה טוב,
בגלל שבתוליה הכל בסדר. אבל הטוב נגמר, טוב לא כדורגל, טוב לא חיוכים...

לא נשכח אותך, גיל.

מלכה

גיל - הבלתי נשכח

כשפרצה המלחמה לא ראיתי לך במיוחד, גיל, אבל כשנודע לי ש"גולני"
ניסן לקח את החומות ללא הצלחה, ראיתי איר החי"ר נכנס לחמונה, והחלתי
להיות מודאג בקשר אליך, מה עוד, שגם לא שמעתי ממך כלום.

כל הזמן חיאתי לעצמי וקירייתי שהכח שלנו לא תצטרך לשלם את המחיר
המר, בפרט שחלק מאחנו, ואחה בחוסם, עמד להשתחרר חור מספר חודשים. לא
אשכח איר חוקם כאשר שמעתי כי חתמתי קבע עד 1977. שמתי ידך על כתפך,
כמצביע על אורך השיער בשנה זו.

לחסי גיל

גיל ישיאר חרות בזמננו כי כעבר צנע ודשק, אהוד על חבריו וסוריו.

גיל השתלב יפה בחברות הילדים בחולות, וכן בבית הספר כאן. הוא למד בצורה רצינית והיה נער אחרני גם בלימודים וגם בעבודתו. היה אדיב, והיה מלא התחשבות בזולת.

היה ירוש בעבודה ביחסו החיובי לעבודה, ובעיקר - בפעילותו הספורטיבית. כי היה חובב ספורט עלהב ומלחוב אחרים.

ירענו שיש לו תכניות לעתיד - והנה הפלחמה באה וקטעה אותם.

אין ניהנבים בני להורים, לשפחה, לחברים ולכולנו.

היה חסד שמור אצלו.

גילה פנסו

גיל חרדי - שני בגוויה-דואר אחרונות שלו

לכל בנוס המהודר

יום רביעי, 10.10.73

מה נשען אצלכם ואין המצב באופן כללי בחולות?

אצלי בינמיים הכל במדר, ואני מקוה שכן זה ימשיך. היום כבר היום התחמיר לקרבות, ופנמי הרבה חוויות, חלק נעימות יותר וחלק נעימות פחות. אבל מתגברים על הכל.

אם ירוש לכם על מישחו מהננים - כיתבו לי. להת.

ג י ל

למלכה, רינה, סילכה

יום חמישי, 18.10.73

הג שמח,

שחמתי מאוד לקבל את הגלויה שלכן. היא הייתה נהדרת (הבחורה), אחרי שבועיים, בלי לראות שלם אשה, זאת שטיפה קיניים לא נורמלית (לכפירות המוריות אינני קורא בחורות).

אני ממאד לעצמי שהדיסקוסקים מחכים לי, אבל אין לי מנב-רוח לזה. אולי כשהחזור יהיה לי למלאות את מה שהתכנני. בכל אופן, שחמתי לשבוע על התודר ועל הטיפוח שהחזור בריא ושלם. גם אני מקוה כך.

אתן זוכרות את יורם וסרמן סנער, בלונדי שהיה מירון שלי (היה בשם שירות), פגשתי את צבי והוא סיפר לי שירם נהרג. חשפתי שוק לא רגיל, אמנם נהרגו לי חברים, וגם כאלה שהיו מירונים שלי, אבל אותו לא ראו נפגע, כלומר - הוא נקדר כמעט שבועיים באזור החורבן.

ד"ש לכולם. מקוה להתראות בקרוב.

גיל חרדי

נ.ב. שחמתי מפחמות של סאנק סורי-דומי. אבל אין דבר, יש פה הרבה.

קשה הפרידה סנך, גיל. לבנו סאנק להאמין כי לא נראך יותר מחוג החברים.

זכרך היקר חרוס עמוק בלב כל מוקיריך האוהבים.

ניצן

עליהם ועלינו

"אדם אינו שייך לשום מקום, כל עוד אין לו מה טוחה לאדמה" (בגריאל גרסיה מארקס)

אני מנסה בשורות אלה להעלות על הכתב הרהורים שעובדים בי בזמן האחרון, ופכרו בי כעבר בזמנים דומים.

סבקי הדבר שבזמנים קשים, כמו בשעות שחמה, מתגשט החברה שלנו ומתלכדת הרבה יותר מאשר בזמנים רגילים של חיי שיגרה, וצצים בה גילויים שאינם צצים בדרך-כלל. וגם סבקי הוא, שכאשר אתה נמצא רחוק מהבית, מתגברים הקשר והקירבה אליו יותר מאשר בזמן בו אתה נמצא בבית. ואכן, נדמה לי שקשר זה הקושר אותך אל הבית, וגילויים אלה של נשיאה בעול ועזרה

ידיד, עוזרים לך ומעודדים אותך מאוד באותן שעות בהן אתה פנוי לחשוב
ל הבית, כשאחת מרוחק ממנו מרחק רב. מרחק שאינו מתבטא רק בקילוסטרים,
לא גם - ואולי בעיקר - בפער עצום של הווי החיים, נוף אנושי וצורה
חשבה.

כשאני חושב על אלה שאינם אתנו עוד, אני מנסה חמיר להבין - מה היו
שעות והימים היפים של חייכם. ואז עולה בי - בין השאר - אותם ימי התעלות
חידים במינו של החברה הזו, ואני מקוה בכל לבי שימים אלה היו חלק מהימים
יפים של אלה שאינם. ושכך בודאי רצו לזכור את ביתם, באותם רגעים שהיו
פנויים לחשוב עליו, ושכך זכרו אותו כאשר הלכו אל מותם.

אנו אומרים חמיד: "נהיה אנו ראויים לקרבנם". אני מנסה להבין משפט
זה. ונדמה לי שפירושו הוא - שנעשה את הבית הזה כמו שהם רצו וזכרו אותו.
ורגעי ההתעלות, ההתחשבות, החברות, הידידות, הכנות - כל אותם דברים
היו כאן אתנו גם ברגעים ובימים של שגרת חיים. שיהפכו אלו הדברים
שגרת חיינו. ואז ברגעים הקשים תבוא התעלות נוספת.

נדמה לי שזו הדרך האמיתית, וחובתנו הגדולה למענם ולמען זכרם.

הייתי רוצה מאד שמתונו שבאדמה, יתנו להרגשת השייכות של כל אחד
ואתנו - דחיפה מוסרית, כי למען ביתם ואדמתם נפלו.

לא כתבתי על רובקה, ולא על צביקה, ולא על גיל. כתבתי עליהם וגם
עלינו. זכרונם ושייכותם למקום הזה, כמו חרותם על כל בית, שביל ורגב
אדמה. והם המצבה הגדולה והיפה שלהם. מצווים אנו שחא זו אכן מצבה
גדולה ויפה, ובעיקר כנה ואמיתית.

עמירם

חיי אדם כטיפות טל
באות מאין הסוף ואל חייקו נוסרות
בזמן הבקרים צוחקות בשלל און
וצל סיכו של יום - אנוצות.

חיי אדם - כרסיסי אל,
פורצים אתהום רבה ואל חיקה צונחים
ברצחת מפץ לונבים אל מול חופים
ובאדות שלווה - שוים.

